

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/324/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225024
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Svetlovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1212225024.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Svetlovskej a členov senátu JUDr. Romana Bolebrucha a JUDr. Beáty Jurgošovej v právnej veci žalobcu: S., K..Q..X., S. XX, C., zast. advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grosslingova 4, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská Q., T. Z. K. K. Q., Ž. H.. XX, C., o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II, č. k. 11C 195/2012 - 94 zo dňa 25. marca 2014

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.
Žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom žalovanej, zamietol návrh na prerušenie konania a žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že na základe návrhu navrhovateľa na vykonanie exekúcie ako oprávneného zo dňa 11. 1. 2006, na podklade exekučného titulu - notárskej zápisnice č. H. XXXX/XXXX, H. XXXXX/XXXX spísanej dňa 1. 10. 2005 notárom A.. X. Ď., požiadal súdny exekútor Z.. N. L. o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie voči povinného B. D., na vymoženie pohľadávky vo výške 223,16 eur a trov exekúcie. Okresný súd Bratislava II vydal dňa 16. 3. 2006 poverenie č. XXXX XXXXXX, ktorým poveril súdneho exekútora Z.. N. L. na vykonanie exekúcie. Elektronickým podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 6. 10. 2010 požiadal navrhovateľ o zmenu súdneho exekútora a ďalším vedením exekúcie žiadal poveriť súdneho exekútora A.. Q. E.. Na základe výzvy súdu prvého stupňa súdny exekútor Z.. N. L. doručil súdu dňa 5. 11. 2010 exekútorský spis a vyčíslil si trovy exekúcie. Súd prvého stupňa ďalej zistil, že uznesením č. k. 39Er 568/06 - 22, EX 77/06 zo dňa 19. 1. 2011 súd prvého stupňa žiadosti oprávneného o zmenu súdneho exekútora v exekučnej veci 39Er 569/06, EX 77/06 vyhovel, vykonaním exekúcie poveril a vec postúpil spolu s exekučným spisom súdnemu exekútorovi A.. Q. E.. Žalobca tvrdil, že exekučný súd nerozhodol o zmene exekútora v zákonom stanovenom čase, v dôsledku čoho mala žalobcovi vzniknúť majetková škoda pozostávajúca z nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o tomto návrhu. Zároveň si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, keď tvrdil, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučením. Z takto zisteného skutkového stavu súd prvého stupňa vyvodil záver, že žaloba nie je dôvodná. Súd prvého stupňa mal za to, že predpokladom objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú existencia nesprávneho úradného postupu, existencia majetkovej ujmy resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Vzhľadom na nedodržanie zákonnej 30-dňovej lehoty na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho

exekútora, súd prvého stupňa ustálil, že bol splnený prvý predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (§ 9 zák. č. 514/2003 Z. z.), ktorým je existencia nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava II - exekučného súdu, keď nesprávny úradný postup spočíva v tom, že exekučný súd nerozhodol o zmene súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote. Pokiaľ ide o ďalšie predpoklady vzniku nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom, súd prvého stupňa dospel k záveru, že ich existenciu žalobca v konaní nepreukázal. Súd prvého stupňa poukázal na to, že v priebehu exekúcie, v čase, keď je podaný návrh na zmenu exekútora, žiadna škoda pre prípadnú nečinnosť súdu nemôže vzniknúť, pretože pôvodný exekútor má podľa Exekučného poriadku povinnosť vykonávať úkony exekučného konania až do zmeny v jeho osobe. Čo sa týka náhrady majetkovej škody predstavujúcej náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou žalobcu vykonávanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky, súd prvého stupňa vychádzal z toho, že aj v prípade, že by existovala možnosť vzniku škody, je možné uhradiť iba skutočnú škodu a ušlý zisk, ktorých vznik je žalobca povinný preukázať, pričom žalobca nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval vznik majetkovej škody ani jej prípadnú výšku, keď škodu vyčíslil paušálne za pracovné výkony svojich zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému, administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom a za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Súd prvého stupňa z exekučného spisu sp. zn. 39Er 568/2006 žiadne urgencie zo strany žalobcu nezistil a žalobca tieto ani nijako nepreukázal. Zároveň súd prvého stupňa poukázal na to, že paušálne vyčíslené administratívne výdavky nie sú skutočnou škodou a ide iba o jednostranné, žiadnymi dôkazmi nepodložené tvrdenia žalobcu. Žalobca teda neunesol v tomto smere dôkazné bremeno. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v peniazoch, súd prvého stupňa uviedol, že nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Aj tu platí povinnosť jej preukázania. Žalobca nepreukázal tvrdenia, že nezákonným zásahom bola vyvolaná situácia, ktorá ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Odhliadnuc od skutočnosti, že žalobca nijako nepreukázal vznik škody ani nemajetkovej ujmy, je nepravdepodobné, že by počas doby od podania návrhu na zmenu exekútora došlo k tak závažnej ujme, ako popisuje žalobca v návrhu. Pôvodný exekútor je totiž stále povinný vykonávať úkony exekučného konania. Žalobca napokon nepreukázal ani existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Nepreukázal, že by mu tvrdené náklady nevznikli aj tak, keďže ako vyplýva z exekučného spisu, exekučné konanie nebolo do dnešného dňa skončené. Námietku premlčania uplatnenú žalovanou súd prvého stupňa vyhodnotil ako nedôvodnú. Vzhľadom na tieto závery súd prvého stupňa žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu v konaní úspešnej žalovanej nepriznal, keďže jej žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku v časti, ktorou bola žaloba zamietnutá (podľa obsahu podaného odvolania) podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vytkol súdu prvého stupňa, že dňa 25. 3. 2014 vo veci pojednával v jeho neprítomnosti, hoci podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 21. 3. 2014 požiadal o zrušenie pojednávania. Mal za to, že súd prvého stupňa sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď jeho žiadosť ignoroval, pričom v žiadosti sa zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní. Namietal, že sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovanej a ani k dôkazom, ktoré súd prvého stupňa vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Uviedol, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania a súd prvého stupňa porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces. Poukázal na to, že súd prvého stupňa ignoroval jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje a v tejto časti je rozhodnutie súdu prvého stupňa nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Nesúhlasil s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný), nakoľko v prípade, že by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Mal za to, že právnym titulom v danej veci je nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Poukázal na to, že v konaní pred súdom mienil predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil, súd prvého stupňa však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offa, žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť

rozhodnutie vo veci samej. Bol názoru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vnútorne rozporné, keď súd prvého stupňa napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy, pričom rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. Napriek skutočnosti, že žalobca v odvolaní uviedol, že podáva odvolanie proti rozhodnutiu v celosti, je z obsahu odvolania nepochybné, že žalobca napadol výrok, ktorým bola žaloba zamietnutá a nenapadol výrok, ktorým bol zamietnutý návrh na prerušenie konania, nakoľko v odvolaní sa k tomuto výroku súdu prvého stupňa vôbec nevyjadril.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal rozsudok v napadnutej časti, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa zistil správne skutkový stav veci, vyvodil z neho správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

K odvolacej argumentácii žalobcu odvolací súd uvádza, že Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 22. 10. 2012 č. k. 11NcC/111/2012-22 rozhodol, že sudkyňa súdu prvého stupňa JUDr. Zlata Mrázová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Nie je preto dôvodná námietka žalobcu v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca. Súčasne odvolací súd v tomto smere poznamenáva, že ústavná sťažnosť žalobcu proti predmetnému rozhodnutiu bola v čase rozhodovania súdu prvého stupňa Ústavným súdom SR odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie a rozhodnutie (IV. ÚS 388/2013-11 zo dňa 20. 6. 2013).

Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa vo veci stanovil termín pojednávania na deň 25. 3. 2014. Predvolanie na toto pojednávanie bolo právnenému zástupcovi žalobcu doručené dňa 21. 2. 2014 (viď doručka na č. l. 63). V predvolaní na pojednávanie (č. l. 63) súd prvého stupňa poučil žalobcu v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p.. Z obsahu spisu taktiež vyplýva, že žalobca o odročenie pojednávania nepožiadala a svoju neprítomnosť na ňom neospravedlnil. Je preto nepravdivé tvrdenie žalobcu v odvolaní, že riadne a včas požiadala o odročenie pojednávania. Súd prvého stupňa síce v zápisnici z pojednávania zo 25. 3. 2014 skonštatoval, že zástupca žalobcu svoju neprítomnosť ospravedlnil a navrhol, aby súd konanie prerušil do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, avšak odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že táto protokolácia súdu prvého stupňa nebola v súlade s písomným podaním žalobcu, nakoľko tento vo svojej žiadosti navrhol zrušenie termínu pojednávania, svoju neúčast' na pojednávaní neospravedlnil a zároveň nepožiadala o odročenie pojednávania. I zo samotnej žiadosti žalobcu, v ktorej okrem iného uviedol, že „žiada o zaslanie zápisnice z predmetného pojednávania na jeho e-mailovú adresu“ je možné bez pochyby vyvodit' záver, že žalobca a ani jeho právny zástupca nemali záujem sa predmetného pojednávania zúčastniť. Odvolací súd ďalej poznamenáva, že v obdobných skutkových veciach žalobca žiada o zrušenie pojednávania práve z dôvodu podanej ústavnej sťažnosti voči rozhodnutiam odvolacích súdov, ktorými neboli vylúčení sudcovia z prejednávania veci. V predmetnej veci, ako už bolo uvedené vyššie, takúto ústavnú sťažnosť žalobcu ústavný súd odmietol, a to v čase, kedy rozhodol súd prvého stupňa, resp. v čase doručenia predvolania na pojednávanie právnenému zástupcovi žalobcu. Z toho vyplýva, že prípadný dôvod na odročenie pojednávania nebol daný, keďže v čase doručenia predvolania na pojednávanie bolo právnenému zástupcovi žalobcu už niekoľko mesiacov zrejmé, že jeho ústavná sťažnosť bola odmietnutá. Vzhľadom na to súd prvého stupňa nepochybil, keď dňa 25. 3. 2014 pojednával a rozhodol v neprítomnosti žalobcu (§ 101 ods. 2 druhá veta O.s.p.).

Žalobca v ďalšom uviedol, že si nechal vypracovať znalecký posudok ohľadom výšky škody a že súd prvého stupňa mu nedal priestor predložiť tento dôkaz v konaní, keďže bez splnenia podmienok konal a rozhodol postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p.. V tomto smere odvolací súd (okrem vyššie uvedeného, t. j., že súd prvého stupňa správne postupoval v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p.) uvádza, že súd prvého stupňa súčasne nebol povinný dopĺňať dokazovanie znaleckým posudkom vypracovaným na požiadanie žalobcu, pretože ho žalobca do spisu nezaložil a súd prvého stupňa bol v zmysle § 101 ods. 2 druhá veta za bodkočiarkou povinný prihliadnuť iba na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Pokiaľ ide o znalecký posudok, ktorý si údajne žalobca nechal vypracovať, nie je odvolaciemu súdu zrejmé, prečo ho nepripojil k odvolaniu. Ak by ho však k odvolaniu aj pripojil, nevykonanie dokazovania oboznámením jeho obsahu by vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nespôsobilo nesprávnosť napadnutého rozsudku.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca v konaní nepreukázal vznik ani výšku majetkovej škody, nakoľko paušálne vyčíslenie nákladov na správu a udržateľnosť pohľadávky bez ďalšieho dôkazom o vzniku a výške škody nie je. Napokon žalobca ich vynaloženie v konkrétnom prípade rovnako nepreukázal, čím neunesol dôkazné bremeno v konaní. V tomto smere odvolací súd poukazuje na podrobné zdôvodnenie rozsudku súdom prvého stupňa. Odvolací súd súhlasí aj s názorom súdu prvého stupňa, že v priebehu exekúcie, v čase, keď je podaný návrh na zmenu exekútora, žiadna škoda pre prípadnú nečinnosť exekučného súdu nemôže vzniknúť, pretože pôvodný exekútor má podľa zákona povinnosť vykonávať úkony exekučného konania až do zmeny v jeho osobe.

Odvolací súd má za to, že pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v peniazoch, nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy nemôže byť nárokom v zmysle § 17 ods. 2, 3 zák. č. 514/2003 Z. z., pretože takýto nárok môže vzniknúť iba fyzickej osobe. V tejto časti preto zrejme ide o nárok na ochranu pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby v zmysle § 19b ods. 3 Obč. zák.. Odvolací súd je toho názoru, že v konaní nebolo preukázané, že by nesprávnym úradným postupom žalovanej došlo k neoprávnenému zásahu do dobrej povesti žalobcu. Treba uviesť, že žalobca v konaní ani netvrdil, že by v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu došlo k neoprávnenému zásahu do jeho dobrej povesti. Navyše, takýto zásah je už pojmovovo vylúčený, keďže vyššie popísaná nečinnosť exekučného súdu predsa nemôže mať vplyv na povesť žalobcu.

Napokon neobstojí argument žalovaného o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Napadnutý rozsudok je podľa odvolacieho súdu preskúmateľný, pretože obsahuje dôvody, resp. argumentáciu, pre ktoré súd prvého stupňa dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby, rovnako obsahuje ustanovenia právnych prepisov, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav veci a tieto aj náležite interpretoval. Súd prvého stupňa teda venoval náležitú pozornosť nielen zisťovaniu rozhodujúcich skutkových okolností, ale aj vec náležite právne posúdil a svoje rozhodnutie patričným spôsobom odôvodnil.

Z toho vyplýva, že napadnutý rozsudok je vecne správny, a preto ho odvolací súd potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu úspešnej žalovanej nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.